

velse remitterad till sig och har därför rätt att svara och skyldighet att göra det om han anser sig ha något att andra. Situationen är densamma som då en skrivelse från statsrevisorerna går till ett ämbetsverk: byråcheferna har då rätt att uttala sin mening och skyldighet att göra det om de anser sig ha något att göra gällande vid sidan av verkchefens yttrande. Statsrevisorerna har också mycket riktigt behandlat Sellings skrivelse som ett svar på deras rundskrivelse.

2) Självfallet har statsrevisorerna tagit initiativet; Sellings skrivelse är ju ett svar på deras till honom remitterade förfrågningar. Att Selling tidigare gjort anmärkningar mot Vetenskapsakademien i annan ordning hör inte till den saken. Sellings skrivelse till statsrevisorerna var ett försvar för hans ståndpunkt och blev därmed också ett försvar mot Vetenskapsakademien; detta är omöjligt att bestrida.

3) Statsrevisorerna har enligt deras kanslichefs på ed avgivna förklaring inte funnit Sellings skrivelse kränkande. Vi är av samma mening. Men naturligtvis förefaller den kränkande om den karaktäriseras på det sätt som advokaten Salmonson med orätt gjort. Hr Salmonson fortsätter även på den punkten med att fullfölja sin plädering inför hovrätten utan att i något avseende kunna rubba våra påståenden.

12/1

*

Att advokaterna efter slutad plädering inför hovrätten fortsätter med att söka pläderna sin sak i pressen anser vi olämpligt. Detta hindrar naturligtvis inte att pressen har rätt att uttala sin mening om den plädering som ägt rum inför hovrätten. Skillnaden bör inte vara svår att begripa.

Hr Salmonsons framställning tar vi i det följande upp stycke för stycke och börjar alltså med andra stycket.

1) Professor Selling har från Riksmuseet fått statsrevisorernas skri-

Träd hindrade l-

ge
Re